



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Ondřejem Bartošem ve věci

žalobce: **C. D.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2023, č. j. OAM-52/LE-BA02-VL14-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2023, č. j. OAM-52/LE-BA02-VL14-2022, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu proti shora specifikovanému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci neuděluje.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému. Uvedl, že požádal o mezinárodní ochranu dne 22. 3. 2023. Žádost odůvodnil

tím, že má odůvodněný strach z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Namítl, že argumentace žalovaného je nesprávná, neboť zcela opomněl zhodnotit současný vývoj politické situace v zemi jeho trvalého pobytu. Tato skutečnost by měla negativní dopad na osobu žalobce v případě návratu do země původu.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

3. Žalovaný podotkl, že žaloba neobsahuje žádné konkrétní žalobní body a dle jeho názoru tak nesplňuje základní náležitosti podle § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Obsahuje pouze obecná tvrzení, a to bez uvedení konkrétních skutkových a právních důvodů vztahených k případu žalobce. Žalobu podanou v této podobě tak nelze považovat za způsobitou k projednání a měla by být pro absenci žalobních bodů odmítnuta.
4. Eventuálně žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, žalobní námitky označil za nedůvodné. Setrval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nedospěl k závěru, že by žalobce splňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí je správné a zákonné, vychází z řádně zjištěného stavu věci a má oporu v podkladových informacích zařazených ve správním spisu.
5. Při posuzování případu žadatele o azyl musí vycházet ze zásady individuálního posuzování jednotlivých žádostí. Ve svých úvahách je omezen samotnými sděleními žadatele o azyl a až následně může tato sdělení hodnotit na podkladu informací o zemi původu. V této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 6. 10. 2004, č. j. 3 Azs 21/2004: „[s]právní orgán není povinen seznamovat žadatele o azyl s důvody, pro které by mohlo být jeho žádosti vyhověno, a není ani povinen zkoumat, zda žadatel mohl mít i jiné důvody pro udělení azylu, o nichž správní orgán neinformoval. [...] Správní orgán nepochybil, jestliže nezjišťoval a nehodnotil skutečnosti jiné, neuplatněné. [...] Je třeba znovu zdůraznit, že soud se mohl zabývat pouze důvody, které byly uplatněny buď ve správním řízení nebo vzneseny v podané žalobě.“
6. K jediné abstraktní žalobní námitce vznesené v podané žalobě, žalovaný uvedl, že je natolik obecné povahy a zcela nekonkrétní k osobě a příběhu žalobce, že se k ní nelze pro její neurčitost kvalifikovaně vyjádřit.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Při posuzování věci měl ovšem na zřeteli také čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“. S ohledem na proměškání transpoziční lhůty ze strany

českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádosti o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem.

8. Protože žalovaný ve svém vyjádření namítl, že žaloba trpí nedostatky, pro které není projednatelná, konstatuje soud úvodem, že se náležitostmi žaloby zabýval, avšak shledal žalobu způsobilou k věcnému přezkumu. Soud nepopírá, že žaloba je svým obsahem stručná a obecná. Navzdory tomu shledal, že žalobní bod podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v ní je obsažen. Soud přihlédl ke skutečnosti, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany ve věku blízkém nezletilosti, že v řízení nebyl zastoupen a nežádal o ustanovení zástupce za tímto účelem. Soudu je rovněž známo z jeho úřední činnosti, že žaloby podané nezastoupenými žadateli o mezinárodní ochranu jsou obsahově velice stručné a že těmto osobám se nedostává dostatečné právní pomoci se zřetelem k tomu, že nejsou znalé českého jazyka a neorientují se v českém právním řádu. V takovém případě by bylo přílišným formalismem trvat na tom, aby žalobce svou žalobu doplnil pod následkem odmítnutí žaloby. Soud přesto žalobce poučil výzvou ze dne 12. 10. 2023, že ačkoliv lze uplatňovat nové žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, může již uplatněný žalobní bod nadále rozvíjet. Žalobce se k výzvě nevyjádřil, soud proto ani žalovaného dále nevyzýval k podání vyjádření, jak žalovaný žádal ve vyjádření k žalobě.
9. Je třeba rovněž uvést, že ačkoliv je soud povinen přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v duchu dispoziční zásady vyjádřené v § 75 odst. 2 s. ř. s., nemůže v řízení o přezkumu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany odhlédnout od přímého účinku čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, podle kterého je povinen provést úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky věci. Za této situace je v důsledku přímého účinku unijního práva částečně upozaděna role žalobních námitek (nikoli však úplně potlačena) a soud je v „řízení o opravném prostředku u soudu prvního stupně“ povinen posoudit úplně (tedy bez ohledu na rozsah žalobních námitek) skutkovou a právní stránku věci. Těmito východisky se proto soud řídil i v nyní posuzované věci a v rámci prvotního posouzení náležitostí či eventuálních vad podání žalobce.
10. Žalobce je státním příslušníkem Turecké republiky. Hlásí se ke kurdské národnosti a k islámskému náboženskému přesvědčení. Z předloženého správního spisu dále plyne, že při poskytnutí údajů k žádosti uvedl, že je členem politické strany *Halkların Demokratik Partisi* (dále „HDP“ – Lidově demokratická strana). Je svobodný a bezdětný. Posledním místem bydliště v zemi původu bylo město Batman.
11. Důvody, pro které požádal o mezinárodní ochrany, žalobce podrobně vyložil při pohovorech k jeho žádosti. Uvedl, že v zemi původu měl potíže kvůli jeho kurdskému původu, příklonu ke straně HDP a také kvůli tomu, že jeho příbuzní jsou členy organizace *Partiya Karkerên Kurdistanê* (dále „PKK“ – Kurdská strana pracujících – teroristická organizace). Konkrétně poukázal na problémy s policií, která dvakrát vstoupila k nim domů bez jakéhokoliv povolení k domovní prohlídce. Při druhé prohlídce na začátku roku 2021 žalobce a jeho otce odvedli na policejní stanici, kde je policisté napadli. Správnímu orgánu předložil také nahrávku dokládající loupež v žalobcově rodinném obchodě s tvrzením, že se činu dopustili lidé s opozičním názorem, a to s cílem uškodit mu. Závěrem doplňujícího pohovoru sdělil, že by měl jako občan Turecka nastoupit na základní vojenskou službu. To odmítá, neboť nechce válčit proti svému národu, přičemž Turecko bojuje především s Kurdy. V průběhu správního

řízení také namítal nesprávnost tlumočení při výslechu po zadržení policií.

12. Žalovaný neshledal žádost o mezinárodní ochranu důvodnou. Podle žalovaného žalobce neuvedl žádná tvrzení, z nichž by bylo možné dovozovat, že vyvíjel v zemi původu činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Problémy, které žalobce odvíjel od členství v mládežnické sekci politické strany HDP, vyhodnotil jako subjektivní a ničím nepodložené domněnky. Žalobce se neobrátil s žádostí o pomoc na žádný jiný vnitrostátní orgán, přičemž sám při pohovoru uvedl, že to, že jej policisté opakovaně kontrolovali na ulici, nepovažuje v tureckém prostředí za nikterak výjimečné, neboť k tomu dochází rutinně a často. Žalovaný zdůraznil, že žalobce výslovně vyloučil, že by měl kvůli své příslušnosti ke straně HDP problémy s tureckými státními orgány nebo bezpečnostními složkami. Jiné konkrétní obtíže žalobce neuvedl. K incidentu, při kterém došlo k loupeži v žalobcově rodinném obchodě, uvedl, že jej považuje za prokázaný, avšak předložená nahrávka nijak nedokládá okolnosti či příčiny, které z tohoto činu dovozují žalobce. Z tvrzení žalobce pak vyplývá, že původcem problémů jsou soukromé osoby (např. jejich sousedé, kvůli nimž se museli vícekrát stěhovat). Ty však lze považovat za původce pronásledování pouze tehdy, pokud žalobce prokáže, že turecké státní orgány odmítly poskytnout dodatečnou ochranu. Žalobce přitom ani netvrdil, že by jim státní orgány odmítly v jejich situaci poskytnout pomoc.
13. S odkazem na podklady tvořené zprávami o zemi původu rovněž konstatoval, že samotná kurdská národnost není v Turecku důvodem pronásledování a ohrožení lidských práv. Žalobce neuvedl žádné konkrétní incidenty, jejichž terčem by se on sám stal, a odmítl také, že by z tohoto důvodu byl trestně stíhán. K obavám týkajícím se výkonu vojenské služby uvedl, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem. Pronásledováním pak nemůže být toliko obava, že v souvislosti s nenastoupením k výkonu vojenské služby bude trestně stíhán. Turecko provádí na východě a jihovýchodě země bezpečnostní operace proti teroristické organizaci PKK a ze stejného důvodu zasahuje také v severním Iráku. Zasahuje také proti syrským kurdským milicím *Yekîneyên Parastina Gel* (Lidové obranné jednotky, dále „YPG“), které považuje za organizaci spřízněnou s PKK. Nejedná se tedy o operace proti Kurdům, ale proti teroristickým organizacím.
14. V následující části krajský soud posoudil tvrzení žalobce z hlediska právní úpravy důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu či doplňkové ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
15. Mezinárodní ochranu lze poskytnout ve formě azylu (§ 12 a násl. zákona o azylu) nebo doplňkové ochrany (§ 14a a násl. zákona o azylu). Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
16. Ve shodě se žalovaným soud konstatuje, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovozovat, že v zemi původu vyvíjel politickou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalobce při pohovoru uvedl, že pouze

sympatizoval s politickou stranou HDP a že se účastnil agitačních akcí její mládežnické sekce. Vyloučil však, že by byl členem této politické strany a výslovně odmítl, že by kvůli podpoře HDP měl konkrétní problémy s tureckými státními orgány. Jakkoli žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že má v zemi původu obtíže spojené s jeho kurdským původem a účastí na aktivitách politické strany HDP, jedná se o vágní, nekonkrétní tvrzení.

17. Žalovanému je třeba přisvědčit rovněž v závěru, že důvodem pronásledování či odůvodněného strachu z pronásledování nemůže být ani vstup policistů do obydlí žalobce. Ačkoli soud nemíní zlehčovat situaci z počátku roku 2021, při níž podle žalobce došlo k tomu, že policisté následně odvedli žalobce a jeho otce na policejní stanici, kde je policisté napadli, nejedná se o dostatečný azylově relevantní důvod. Tvrzení žalobce je třeba vnímat v celkovém kontextu jeho výpovědi. Podle názoru soudu je zřejmé, že předmětem zájmu policistů nebyl žalobce, nýbrž především jeho příbuzní, o nichž žalobce sám sdělil, že jsou členy organizace PKK. Tato organizace je přitom nejen Tureckem, ale také evropskými státy považována za teroristickou, jak plyne z Informace OAMP ze dne 8. 7. 2022, *Bezpečnostní a politická situace v zemi*. Je také zřejmé, že policie po této prohlídce ztratila o žalobce a jeho rodinu zájem, neboť již další domovní prohlídky neprováděla. Soud dodává, že samotná skutečnost, že žalobce je kurdské národnosti, nemůže založit odůvodněný strach z pronásledování (k tomu srov. např. usnesení NSS ze dne 8. 9. 2022, č. j. 3 Azs 19/2021 - 63). V případě žalobce nelze shledat žádné přistupující okolnosti, které by měly svědčit o opaku.
18. Výše uvedená tvrzení tedy nepostačují jakožto důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.
19. V následující části se soud zabýval tvrzením žalobce, že byl povolán k výkonu služby v turecké armádě. Žalobce uvedl, že službu odmítá, neboť Turecko bojuje především s Kurdy. Nechce proto bojovat proti svému národu.
20. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že požadavek státu na výkon vojenské povinnosti nelze sám o sobě považovat za pronásledování. Jedná se o legitimní požadavek státu na jeho občany směřující k obraně státu v případě ohrožení a občané jsou zásadně povinni mu vyhovět. Samotné odmítání vojenské služby tedy nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Ve specifických případech ale takové obavy založit může, a to například tehdy, pokud je odmítnutí vojenské služby odůvodněno reálně projeveným politickým, náboženským či morálním přesvědčením (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, a ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44).
21. Podle čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), může být za pronásledování považováno rovněž jednání spočívající v trestním stíhání nebo trestu za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2 (kvalifikační směrnice).

Do těchto doložek vyloučení patří mimo jiné páchaní válečných zločinů, zločinů proti lidskosti nebo činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN uvedenými v preambuli a v člancích 1a 2 Charty OSN (viz také rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) ze dne 26. 2. 2015, C-472/13, *Shepherd proti Německu*).

22. Soud je přesvědčen, že žalobcem uváděnou obavu z nástupu vojenské služby nelze mechanicky odmítnout tak, jak to učinil žalovaný, tedy obecným tvrzením, že povinnost vojenské služby je základní státoobčanskou povinností a dále že Turecko provádí vojenské operaci nikoli proti Kurdům, ale proti teroristickým organizacím PKK a YPG.
23. Žalobce je příslušníkem kurdského etnika. Navzdory výše uvedeným závěrům je obecně známou skutečností, že vztahy mezi Tureckem a Kurdy jsou dlouhodobě přinejmenším napjaté. Podklady shromážděné žalovaným na tuto skutečnost rovněž odkazují (informace OAMP ze dne 8. 7. 2022, *Bezpečnostní a politická situace v zemi*, a informace OAMP ze dne 15. 11. 2022, *Lidově demokratická strana (HDP)*).
24. Přestože soud nevylučuje jako rovnocenně pravděpodobnou možnost, že žalobcova obava z nástupu vojenské služby není důvodná, způsob, jakým se žalovaný s tímto tvrzením vypořádal, považuje za nedostatečný. Soud si je současně vědom i relativně nedávné judikatury věnující se postavení tureckých občanů kurdské národnosti v armádě (např. rozsudek NSS ze dne 21. 1. 2021, č. j. 9 Azs 256/2020 - 37). V citované věci NSS uvedl, že nasazení tureckých vojáků v oblasti turecko-syrské hranice se žalovaný věnoval, dospěl k závěru, že v oblasti u východní hranice Turecka operují profesionální turecké vojenské síly spojené s tamním ruským kontingentem, a je proto nepravděpodobné, že by tam měl být vyslán voják základní vojenské služby. V projednávané věci nicméně nelze přehlédnout, že žalovaný (na rozdíl od řízení v citované věci) tvrzení o obavách z nástupu nijak nerefletoval obstaráním adresných zpráv o zemi původu (srov. bod [15] citovaného rozsudku). Již s ohledem na obecné informace obsažené v dosavadních podkladech, které poukazují na pravidelné vojenské aktivity v jihovýchodním Turecku, resp. severní Sýrii, má soud za to, že se v tomto kontextu měl žalovaný blíže zabývat aktuální situací v této oblasti a eventuálně jejím dopadem na osobu žalobce.
25. Povinností žalovaného bylo obstarat si takové zprávy o zemi původu, které by mu umožnily řádně posoudit odůvodněnost obav žalobce z hrozby postihu za odmítnutí výkonu služby v turecké armádě se zohledněním jejího aktuálního působení v jihovýchodním Turecku a v severní Sýrii. Takové zprávy o zemi původu soud v předloženém spisovém materiálu postrádá. Je sice pravdou, že informace OAMP ze dne 8. 7. 2022, *Bezpečnostní a politická situace v zemi*, se stručně vyjadřuje k dřívějším vojenským operacím s cílem omezit vliv Kurdů a popisem aktivit zaměřeným proti organizaci PKK, avšak k uvedeným tvrzením žalobce nic dalšího neobsahují. Podklady tedy nepřinášejí například informaci o tom, jaká je situace a postavení Kurdů v turecké armádě (v informaci OAMP ze dne 30. 9. 2022, *Turečtí občané kurdského původu*, se zabýval jejich postavením na pracovním trhu či zastoupením tureckých občanů kurdské národnosti v důstojnickém sboru), jaká je pravděpodobnost, že branci budou nasazeni do operací v jihovýchodním Turecku či v severní Sýrii, zda se turecká armáda dopouští jednání či zločinů ve smyslu čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice či zda postupuje v operacích v souladu s mezinárodním právem.
26. Soud tímto nepředjímá, jak má žalovaný ve vztahu k danému tvrzení žalobce rozhodnout, avšak žalovaný jako specializovaný ústřední orgán státní správy disponuje –

na rozdíl od krajského soudu – administrativním aparátem potřebným k získání těchto podkladů. I přestože tedy měl žalovaný za to, že obavy žalobce z nástupu do vojenské služby a z případného nasazení do vojenských operací proti „jeho národu“ jsou zcela zjevně nedůvodné, měl stále povinnost se tímto tvrzením zabývat a řádně jej vypořádat při zohlednění aktuálních zpráv o zemi původu.

27. V situaci, kdy žadatelé disponují především (a mnohdy pouze) svou azylovou výpovědí, jsou zprávy o zemi původu nepostradatelným objektivním prvkem, o který je žalovaný (ale v následném řízení o žalobě i soud) povinen opřít odůvodnění vlastního rozhodnutí. Nevyužil-li žalovaný odborných znalostí a odborných zpráv reagujících adresně na tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu, není možné jeho rozhodnutí v této části řádně přezkoumat. Nelze tak proto posoudit, zda je závěr žalovaného o tvrzeních žalobce důvodný.

V. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
29. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalobce, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývá, že by mu jaké vznikly.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 1. prosince 2023

Mgr. Ondřej Bartoš v. r.
soudce